

БОБИ ПЕРС

**УИЛЯМ УЕНТЪН
И ШИФРОВАНИЯТ ПОРТАЛ**

Книгата се издава с финансовата помощ
на НУРЛА.

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН
И ШИФРОВАНИЯТ ПОРТАЛ

Превела от норвежки:
Ева Кънева

„EMAS“

Bobbie Peers

KRYPTALPORTALEN

© Bobby Peers

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН И ШИФРОВАНИЯТ ПОРТАЛ

Превела от норвежки: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, „Kontur Creative“*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Природонаучен музей, Оксфорд

ПОНТУС ДИПЕЛ долепи чело до скенера при асансьора.

Реши, преди да си тръгне, за всеки случай да направи още една – последна – обиколка. Налагаше се да бъде изключително бдителен, защото предметът в свръхсигурния трезор на музея беше пренесен от бункер в Лондон при пълна секретност.

Върху челото му светна зелен лазерен лъч и вратата на асансьора се отвори с мелодично „зънни“. Понтус се качи в кабината. Заг него вратата се плъзна обратно.

Когато пак се отвори, Понтус вече се намираше дълбоко под земята. Той слезе от асансьора и пое по един тъмен коридор. Спря пред блиндирана метална врата. Изобщо не усети безшумно изникналия зад гърба му силует.

Понтус поднесе чело към следващ скенер.

– Добре дошъл – поздравя приятен женски глас.

– Благодаря, Белинда – отговори той.

Вратата се отвори с тихо „бжжжт“. Тъкмо преди да влезе, Понтус се закова намясто. Изведнъж усети чуждо присъствие. Бавно се извърна и видя крачещата към него фигура.

– Не... – прошенна Понтус и вдигна ръце пред себе си да се защити. – Не е възможно... Ти си мъртъв...

Клатейки глава, той заотстъпва заднешком към вътрешността на тъмното помещение.

Фигурата го последва, влезе и затвори вратата.

ПЪРВА ГЛАВА

УИЛЯМ ЗАСТАНА КОЛЕБЛИВО зад сценичната завеса. Хвърли поглед към стресираната жена със слушалки тип диадема и прикрепен към тях микрофон. Тя пристъпваше нервно от крак на крак няколко метра по-нататък. Сигнализира му, че е дошъл неговият ред да излезе на сцената. Уилям чу аплодисменти зад завесата и как публиката вика името му.

И в най-смелите си фантазии не си бе представял, че един ден ще се озове в подобна ситуация. Той, който през по-голямата част от живота си се бе старал да живее в сянка. Сега всичко се беше преобърнало с главата надолу. Изведнъж всички знаеха кой е или най-малкото бяха чували за него. А тази вечер щяха да го дават по националната телевизия. Чувството беше, меко казано, странно.

– Уилям Уентън... къде се бавиш? – чу той гласа на водещия от сцената. – Сигурно се е натъкнал на поредния ребус и е решил първо да го разгадае.

Публиката избухна в смях.

– Уи-лям! Уи-лям! – заскандираха неколцина зрители.

Постепенно всички започнаха да пригласят и само след минута стотици гласове викаха в хор:

– УИ-ЛЯМ! УИ-ЛЯМ! УИ-ЛЯМ!

Пляскаха ритмично и тропаха с крака.

Жената със слушалките на главата тръгна към него с недоволен вид. Той си пое дълбоко въздух и се промуши през тесния процеп на завесата. Спря, стъписан от ярката светлина, и чу как публиката изригна в бурни овации. Опитва да се огледа, ала силните прожектори го заслепяваха.

– Насам, насам! – упъти го водещият.

Уилям тръгна по посока на гласа му, но още на първата крачка кракът му се заплете в кабел на пода и Уилям се изтърси безславно на сцената.

Зрителите нададоха съчувствени възгласи.

Само един се разкикоти.

Веднага го позна по смеха: Вектор Хансен – най-злобният човек в Норвегия, самозван гений и набеден суперразшифровчик. Смееше се толкова неугържимо, че имаше риск да се задуши.

Уилям освободи крака си от кабела и понечи да се изправи.

– Дано имаш застраховка срещу злополуки – пошегува се тръпкестият водещ и с широка усмивка се спусна да му подаде ръка.

Уилям стана. Изгледа объркан ослепително избелените зъби на Лудо Клеберт. За последно го бе видял по време на надпреварата за разгадаването на Мозъкотрошачката в Природонаучния музей. Тогава беше решил главоблъсканицата, която впоследствие преобърна живота му.

Сега водещият го съпроводи до дивана. Смехът на Вектор Хансен секна. Той мигом се намръщи и започна да гледа враждебно.

– Заповядай, седни – приветливо подкани Лудо помладия си гост и го настани до Вектор, който веднага се отмести демонстративно в другия край на дивана.

Лудо мина зад бюрото и седна. Изглежда гостите си с усмивка.

Уилям усещаше силната топлина, излъчвана от мощните прожектори на тавана. Хвърли поглед към двете подвижни телевизионни камери на пода отпред. Обективът на едната сочеше право към него. Върху монитора на ръба на сцената той зърна лицето си. Под ярката светлина кожата му изглеждаше извънредно бледа, а гъстата му руса коса – почти бяла.

– Уилям, кажи ми какво е чувството... да седиш до мъжа, когото само преди няколко месеца подложи на жестоко унижение? – попита водещият.

Уилям хвърли поглед към Вектор. Беше скръстил ръце и кръстосал крака. Цялото му същество излъчваше дълбока неприязън.

Всъщност Уилям изобщо не си бе поставял за цел да унижава когото и да било.

– Е, какво е чувството? – повтори нетърпеливо Лудо и погледна публиката.

– Трудно ми е да отговоря – смотолеви Уилям. – Изобщо не съм очаквал да разгадая Мозъкопрощачката.

– ДОЛНА ЛЪЖА! – процеди Вектор и от устата му се разхвърчаха пръски слюнка. – Сто процента си знаел предварително как се прави. Някой те е подучил!

Уилям не се сети какво да отговори в своя защита и затова си замълча.

– Вярно ли е, Уилям? Наистина ли си знаел решението предварително? – настоя за отговор Лудо и скептично поглади брадичката си с показалец. – Това са доста тежки обвинения.

– Не... Не знаех нищо предварително – заекна Уилям и погледна публиката, застинала в напрегнато очакване. – Това е самата истина. Нищичко не знаех. Просто се случи.

– Лъже, та пушек се вдига – извика Вектор и скочи от дивана. – Вижте, от главата му буквално се вие пара! Толкова се е сгорещил. И зениците му са разширени. Сигурни симптоми, че лъже!

Вектор заподскача пред Уилям, размахвайки показалец пред лицето му.

– Може просто да е притеснен – предположи Лудо.

– Не е притеснен. Това момче е напълно безчувствено – заяви Вектор.

Сега вече на Уилям започна да му кипва. Очакваше Вектор да се заяде с него, но не и да го набеди за безскрупулен лъжец.

Сърцето му се раздумка. Не биваше да допуска Вектор Хансен да го злепоставя.

– Купонът си е купон, но нека не забравяме защо всъщност сме се събрали – енергично скочи от стола Лудо. – Готови ли сте да започваме?

Публиката изригна в бурни аплодисменти.

– Готов ли си за предизвикателството? – попита Лудо и посочи Уилям.

– Ами... да – изпелтечи той.

Жената със слушалките избута на сцената кръгла масичка на колелца, на която бе поставен голям

сребърен погнос с капак. Уилям се питаше какво ли има отголу. При всички случаи беше предизвикателство за ума.

Лудо Клеберт се обърна към публиката.

– Готови ли сте? – извика той и даде знак на перкусиониста в бенда до сцената.

Сгъстен барабанен туш нагнети напрежението в студиото. Зрителите отново избухнаха в оваци.

– Готови ли сте да дадете втори шанс на Вектор Хансен? – извиси глас Лудо.

– ДАААА! – мощно изрева публиката, та чак погът се разпресе.

С драматичен жест Лудо стисна гръжката на капака и го вдигна.

Зрителите ахнаха.

Уилям направо не повярва на очите си. Върху сребърния погнос пред него стоеше предмет, който той вече беше виждал. Две картонени кутии с големината на кутии за обувки. Вниманието му привлякоха обаче не самите кутии, а изображението отгоре: продълговат метален цилиндър, подобен на Мозъкотрошачката. Под цилиндъра с големи червени букви пишеше: „Умомелачка“.

– Да ти прилича на нещо познато? – обърна се Лудо с усмивка към Уилям.

Водецията вдигна едната кутия така, че публиката да я види добре.

– От утре тези пъзели ще се продават във всички магазини за детски играчки – съобщи той, а сред публиката се разнесоха въодушевени възгласи.

– Ама... – смънка Уилям.

Не можеше да повярва. Мозъкотрошачката, модифицирана в играчка за масово производство. От Уилям и Вектор Хансен искаха да се състезават кой пръв ще разгадае нещо, което предстоеше да бъде пуснато в търговската мрежа.

Уилям хвърли поглед към съперника си, надменно ухилен на дивана.

– Кой иска да види как двамата от най-добрите разшифровчици в Норвегия, а навярно и в целия свят, се надпреварват кой пръв ще разкрие тайната на Умомелачката?

Публиката избухна в бурни възглasi.

Лудо Клеберт призова с жест зрителите да запаят тишина и се обърна към Уилям.

– Е, какво ще кажеш, Уилям? Готов ли си?

– Ама това не е истинско... – възрази момчето.

– Идеално! – прекъсна го Лудо. – А ти, Вектор?

Вектор Хансен си съблече кожения елек, тръсна конската си опашка и извика:

– ПО-ГОТОВ ОТ ТОВА – ЗДРАВЕ МУ КАЖИ!

– Регламентът е съвсем прост – поясни Лудо Клеберт. – Победител е който пръв се справи с Умомелачката.

Вектор кимна на жената със слушалките на главата. Тя отвори и другата кутия и постави двата цилиндъра пред съперниците. Лудо вдигна ръка, за да даде начало на двубоя, и погледна публиката. После се обърна към Уилям и Вектор:

– ТРИ... – започна да отброява той. – ... ДВЕ... ЕДНО!

И рязко отпусна ръка. Разнесе се силен звън на гонг.

Със светкавично движение Вектор придърпа към себе си по-близкия цилиндър. Уилям взе другия. Веднага усети, че Умомелачката не притежава високото качество на Мозъкотрошачката. Част от елементите бяха пластмасови и много по-лесни за разместване. Това обаче изобщо не означаваше, че и пъзелът е по-лесен.

Уилям хвърли поглед към Вектор Хансен, който вече действаше енергично. Дългите му пръсти се движеха със смайваща пъргавина, докато въртяха и опипваха цилиндъра. Вектор беше толкова погълнат от заниманието си, че от единия ъгъл на устата му се проточваше гълга нишка слюнка.

Уилям затвори очи и се съсредоточи – обичаен ритуал, когато се захващаше да разрешава загадки. Не очакваше да му е особено трудно да надвие Вектор. Почака малко.

И го усети.

Особеното, специфично пърхане, което неизменно се появяваше в корема му в такива случаи. Вибрациите неизменно започваха оттам, а после обхващаха гърба и ръцете. И сега стана същото.

Сякаш всичко около него изчезна.

Виждаше само цилиндъра в ръцете си. Той светна, после се разглоби и съставните му части започнаха да кръжат във въздуха пред Уилям. Момчето знаеше, че това не се случва наистина, а само в съзнанието му. Единствен той го виждаше. По този начин съдържащият се в тялото му луридий му помагаше да стигне до решението.

После ръцете на Уилям пристъпиха към работа.

В главоломно темпо въртяха и наместваха различните части на цилиндъра. По едно време Уилям погледна Вектор Хансен. Сигнал на ръба на дивана, той се потеше, сякаш състезанието е на живот и смърт.

Неочаквано топлината в ръцете на Уилям изчезна. Скова го мраз. Погледна надолу.

Нещо не беше, както трябва.

Пръстите му се разтрепериха неконтролируемо. Още малко и щеше да изпусне пъзела. Светлината, която допреди малко го озаряваше, също изчезна.

Нещо се беше объркало, и то сериозно.

Пред очите му причерня и тръпки пробягаха по цялото му тяло.

След малко, слава богу, ръцете му се успокоиха.

Опита да се съсредоточи, но сякаш бе изгубил контрол над тялото си. Ръцете му бяха изстинали и почти не ги чувстваше.

Цилиндърът се изплъзна от пръстите му и полетя към пода на забавен каданс. Уилям изтръпна, докато го следеше с поглед. Цилиндърът тупна върху паркета и се строши.

Сконфузен, Уилям гледаше разпръснатите по пода отломки.

Умомелачката се бе счупила.

Уилям вдигна поглед към публиката. Видя как хората в залата скупчват глави и коментират, но чуваше само жужене като от гигантски рояк пчели. Виеше му се свят. Хвана се за главата. После вдигна поглед към противника си, който победоносно размахваше цилиндъра във въздуха.

Беше го разгадал.

Вектор Хансен заподскача подобно на пощръкляло кенгуру и завика:

– СПЕЧЕЛИХ! СПЕЧЕЛИХ! ПОБЕДИХ УИЛЯМ УЕНТЪН!

ВТОРА ГЛАВА

Уилям изкара безсънна нощ.

Сега седеше до кухненската маса и се чувстваше капнал от умора.

Застанала с гръб, майка му правеше палачинки – обичайния ѝ начин да го разведри, когато е потиснат. Той плъзна поглед към сгънатия вестник върху масата. „ГЕНИАЛНОСТТА НА УИЛЯМ УЕНТЪН – ЧИСТА СПЕКУЛАЦИЯ?“ – пишеше на първа страница. Отдолу беше отпечатана снимка. На нея Вектор Хансен, на седмото небе от щастие, бе вдигнал триумфално пъзела, а Уилям седеше зашеметен на дивана в телевизионното студио.

– Ето... хапвай на корем – подкани го майка му и постави пред него цяла планина от палачинки. – Как се чувстваш?

Уилям сви рамене. Не знаеше кое е по-лошо: че бе изгубил състезание, което всички очакваха да спечели, или че бе изгубил контрол над тялото си. Цяла нощ решава логически загадки и луридият действаше, затова и Уилям се справи с всички. Тогава какво, за бога, го прихвана в телевизията? И защо тялото му се разтрепери така? Кое му попречи да разгадае сканания пъзел?

Майка му видя заглавието, дръпна вестника и го

напъха под купчина стари списания върху кухненския плот. После се обърна към Уилям и дълго го гледа, сякаш не знаеше какво повече да каже или направи.

От коридора се чу ужасен трясък, все едно върху стълбите се бе стоварил цял роял, и тя се сепна.

– Свиква, но му е нужна още малко практика – усмихна се извинително мама.

Изглеждаше облекчена, защото най-сетне се бе явил повод да смени темата.

– Мхм – промърмори Уилям.

После чуха повторно „тряааас!“, последвано от гръмко „бааам!“. Майката побърза да излезе в коридора.

– Добре ли си? – попита тя.

– Да, да... трябва само да се настрои по-прецизно – отвърна бащата на Уилям с престорен оптимизъм.

– Да ти помогна ли?

– Не, няма нужда. Справям се отлично! – увери я баща му.

После се чу глухо гумване и звънтене от счупено стъкло.

– И бездруго не харесвах тази ваза – промърмори майката и се върна заднешком в кухнята.

На вратата се появи бащата.

– Привет, Уилям – успя само да каже той, преди едната му ръка да хване вратата и да я затръшне под носа му.

Уилям го напуши смях.

Вратата пак се отвори и баща му нескъпопосано се готътри в кухнята. Към глезените и бедрата му бяха прикрепени с велкро прътове, наподобяващи же-

лезни кокили. И към ръцете му бяха застопорени подобни приспособления, стигащи от раменете до китките.

Татко му размаха некоординирано ръце, докато се прицелваше с поглед в свободния стол до майката.

– Ще се справя сам – процеди той през стиснати зъби и протегна ръце към стола.

Всъщност бащата на Уилям имаше екзоскелет. Уилям знаеше, че думата „екзо“ е гръцка и означава „външен“. Беше гледал научнопопулярни предавания за животни с външен скелет. Такива бяха, например, бръмбарите.

Преди няколко седмици им гоставиха екзоскелета. Беше специално разработен в Института за постчовешки изследвания. Уилям се надяваше пратката от Института да е за него и остана много разочарован, когато прочете името на баща си върху обемистия пакет.

Според приложеното пояснение скелетът представлявал нов прототип и от Института предлагаша баща му да го изпробва. Целта била с помощта на този тип скелети хора с двигателни увреждания да се придвижват без инвалидни колички.

В началото баща му най-категорично отказа да го използва. Не желал да има нищо общо нито с екзоскелета, нито с Института. Настояваше незабавно да изпратят приспособлението обратно. В крайна сметка обаче майката успя да го убеди все пак да го изпробва. Навярно сега малко съжаляваше за този свой „успех“. Сякаш изкъщата им се бе развилняло стаго подивели биволи.

Татко направи няколко крачки по пода и се блъсна

в хладилника. Залитна назад и се удари в кухненския плот. Хладилникът се олюля застрашително.

– Всичко е наред... Всичко е наред – увери ги бащата и се вкопчи в завесите.

Вратата на хладилника се отвори, отвътре изпадна кутия с мляко и съдържанието плисна на пода. Това допълнително усложни равновесието на прохождащия с екзоскелета.

– Ей сега ще подсуша – спусна се майката.

Бащата пусна завесата и погледна Уилям малко напрегнато, но се усмихна.

– Ти как се чувстваш днес? – попита той и с протегнати ръце се насочи към масата.

– Добре – излъга момчето.

Татко му се отпусна до него.

– Ммммм... палачинки – взе три, но те плъоснаха на пода.

– Да ти помогна ли? – предложи мило Уилям.

– Няма нужда. Днес ще ги прескоча. Виж, това ще успея да го направя – нали са съвсем тънки – пошегува се той.

Майката набодне една палачинка и я постави внимателно в чинията му. Татко понечи да се възпротиви, но тя вдигна ръка в непреклонен жест.

– Трябва да се храниш – заяви категорично. – Помисли си само колко калории изгаряш, докато мъкнеш това чудо по цял ден.

Той въздъхна и си гребна лъжичка конфитюр от буркана. По-голямата част, естествено, разсипа върху масата, но успя да сложи нещичко и върху палачинката си. Вдигна поглед към Уилям.